

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาค้นคว้าในเรื่องเพศศึกษาได้มีการศึกษามานานแล้ว แต่ได้กลายเป็นปัญหาสำคัญและมีการศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวางมาเมื่อไม่นานมานี้เอง ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากศาสนา ประเพณี และวัฒนธรรมในสมัยก่อนถือว่าการพูดถึงเรื่องเพศเป็นการหยาบคายไม่เหมาะสมที่จะกล่าวถึง ต่อมาเมื่อวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้าขึ้น และเมื่อปัญหาทางเพศได้ทวีเพิ่มมากขึ้น เรื่องเพศจึงเป็นปัญหาสำคัญของสังคม และเป็นบทบาทสำคัญในการดำเนินชีวิตและได้รับความสนใจจากบุคคลโดยทั่วไปเพิ่มมากขึ้น ส่วนการศึกษาเรื่องการวางแผนครอบครัวนั้น มีผลสืบเนื่องมาจากการที่อัตราการเพิ่มของประชากรของโลกได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วซึ่งเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการพัฒนาประเทศ และก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ คือ การศึกษา เศรษฐกิจ สังคมและสาธารณสุข เป็นต้น ทำให้ทุกประเทศได้ตระหนักถึงปัญหานี้ และเห็นความสำคัญของการลดอัตราการเพิ่มของประชากร โดยนำเอาการคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ จัดเข้าอยู่ในการวางแผนครอบครัว พร้อมทั้งสนับสนุนนโยบายทางประชากรเพื่อหาวิธีการนำมาช่วยในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้

สำหรับประเทศไทยนั้น การศึกษาเรื่องเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวกำลังได้รับความสนใจจากวงการต่าง ๆ โดยที่ในอดีตหรือแม้แต่ปัจจุบันนี้ ในสังคมบางกลุ่มก็ยังถือว่าเพศศึกษาเป็นเรื่องหยาบคาย ชัดกับจริยธรรม และเป็นเรื่องที่ไม่ควรกล่าวถึง แต่ปัจจุบันนี้ เนื่องจากวัฒนธรรม และรูปแบบการดำรงชีวิต ตลอดจนการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมจากสังคมอื่น มีผลทำให้ทัศนคติของบุคคลเปลี่ยนไป มีผู้หันมาสนใจเรื่องเพศศึกษามากขึ้นและเห็นความสำคัญของเรื่องนี้ ถึงกับมีผู้เสนอว่าควรให้เยาวชนได้มีความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยกระจายความรู้เรื่องเพศมาสู่เยาวชนในรูปแบบเพศศึกษา แต่ก็ยังมีบุคคลบางกลุ่มที่ไม่เห็นด้วย จึงมีคำถามขึ้นมาว่า ควรมีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนหรือไม่, จากวารสารรามายาธิบดี ได้ตีพิมพ์การอภิปรายของนายแพทย์หลายท่าน เกี่ยวกับการสอนเพศ-

เพศศึกษาในโรงเรียน ทุกท่านมีความเห็นว่าควรจะสอนเพศศึกษาในโรงเรียน เพื่อช่วยแก้
 ปัญหาทางเพศ ปัญหาการทำแท้งที่ผิดกฎหมาย ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ปัญหาพฤติกรรม
 ทางเพศอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่รังเกียจหรือจะเป็นที่ไม่พึงประสงค์ของสังคมไทยและเพื่อให้มี
 ทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศ^๑ จากการสัมมนาทางวิชาการแห่งชาติ เรื่องประชากรของประ-
 เทศไทยจัดโดยสภาวิจัยแห่งชาติ ระหว่างวันที่ ๒๑-๒๕ สิงหาคม ๒๕๒๑ ได้มีการเสนอให้
 มีการสอนเพศศึกษาในสถานศึกษาระดับต่าง ๆ ด้วย แต่เสนอให้เปลี่ยนชื่อเป็น "อนามัย
 ครอบครัวศึกษา" แต่ถึงอย่างไรก็ตามในปัจจุบันนี้ก็ยังหาข้อยุติไม่ได้ว่าควรจะเป็นสอนเพศ-
 ศึกษาในแนวทางใดจึงจะเหมาะสม ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้จะมีประโยชน์อย่างยิ่งในการ
 วางแนวทาง การจัดการเรียนการสอนเพศศึกษา

การศึกษาในด้าน การวางแผนครอบครัวในประเทศไทยนั้น มีผลมาจากการเพิ่ม
 ของประชากรของประเทศยังอยู่ในอัตราที่สูง ทำให้เกิดปัญหาในการพัฒนาประเทศในด้าน
 ต่าง ๆ ดังนั้น รัฐจึงได้มีนโยบายทางประชากร และบรรจุเข้าไปในแผนพัฒนาเศรษฐกิจ
 และสังคมแห่งชาติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามแผนพัฒนา ฉบับที่ ๔ (๒๕๒๐-๒๕๒๔) กำหนดเป้า
 หมายให้อัตราการเพิ่มประชากรลดจากร้อยละ ๒.๕ ในปีเริ่มแผนพัฒนาเป็นร้อยละ ๒.๑
 ในปีสุดท้ายของแผนพัฒนา และในแผนพัฒนายังมีนโยบายในการส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าด้าน
 ประชากรศึกษา และการวางแผนครอบครัวอย่างกว้างขวาง^๒ ดังนั้น การที่จะทำให้บรรลุ
 ผลตามเป้าหมายได้นั้น นอกจากจะมุ่งลดภาวะเจริญพันธุ์ในกลุ่มประชากรที่สมรสแล้ว ก็ควร

^๑ นิตยา เพทาย, "การสอนเพศศึกษาในโรงเรียน", วารสารรามานิติ
 ๗ (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕), หน้า ๑๓.

^๒ สำนักนายกรัฐมนตรี, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคม
 แห่งชาติ, แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๒๐-๒๕๒๔ (กรุงเทพ
 มหานคร : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักนายก
 รัฐมนตรี, ๒๕๒๐), หน้า ๑๑๔-๑๑๕.

จะได้มีการศึกษาในกลุ่มประชากรอื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ที่อยู่ในวัยเรียน ซึ่งต่อไปจะต้องสมรส และเนื่องจากประชากรของประเทศจำนวนครึ่งหนึ่ง เป็นผู้อยู่ในวัยเรียน ซึ่งควรจะมีส่วนในการรับผิดชอบต่อปัญหาประชากรด้วยการมีความรู้เกี่ยวกับประชากร ปัญหาประชากรต่อตนเอง ประเทศและสังคมสามารถที่จะแก้ไขปัญหานั้นตามความเหมาะสม^๑ แต่ในขณะนี้ยังไม่ทราบแน่ชัดว่าประชากรกลุ่มนี้มีความรู้ ทักษะคิด ต่อเรื่องนี้อย่างไร และมีปัจจัยอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อความรู้ และทัศนคติของนักเรียน ซึ่งจะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวางแผนหลักสูตรการเรียน การสอน ตลอดจนช่วยในการวางแผนด้านประชากรได้ถูกต้องและเหมาะสม

เนื่องจากปัญหาดังกล่าวนี้ประกอบกับการศึกษาผลการวิจัยต่าง ๆ หลายด้ายประกอบกัน และเนื่องจากในขณะนี้ นักการศึกษากำลังพิจารณาว่าควรจะมีการสอนเพศศึกษาหรือไม่อย่างไรในประเทศไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเกิดความสนใจที่จะศึกษาถึง ความรู้และทัศนคติของนักเรียนในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาว่าควรจะมีการสอนเพศศึกษาหรือไม่ อย่างไร และเป็นแนวทางในการจัดหลักสูตรการเรียน การสอนเพศศึกษา การวางแผนครอบครัว และประชากรศึกษาให้เหมาะสม เพราะบุคคลจะมีความโน้มเอียงในการยอมรับเอาวิทยาการหรือวัฒนธรรมใหม่หรือไม่นั้น ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้นมีความรู้ และทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้นพอสมควร และการศึกษาคั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเรื่องของประเทศต่อไปด้วย

ผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาถึงความรู้และทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียน ยังไม่เคยมีผู้ใดทำการวิจัยมาก่อน แต่มีการศึกษาในประชากรกลุ่มอื่น ซึ่งพอจะนำมาเป็นแนวทางในการพิจารณาเปรียบเทียบได้ โดยจะแบ่งผล

^๑ประสิทธิ์ ทองใส, "ปัญหาและอุปสรรคของการเรียนการสอนวิชาประชากรศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย", ประชากรศึกษา ๑ (กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒), หน้า ๕๓.

การวิจัยที่เกี่ยวข้องออกเป็นสองด้าน คือ ด้านเพศศึกษา และด้านการวางแผนครอบครัว ดังต่อไปนี้คือ

ด้านเพศศึกษา

ในต่างประเทศ

ในปี ๑๙๖๔ โรงเรียนที่ศึกษาด้านสุขอนามัย ซึ่งได้รับความสนับสนุนโดยกระทรวงสาธารณสุขของสหรัฐอเมริกา สมาคมผู้ปกครองและครูแห่งชาติ และองค์การศึกษาแห่งชาติได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาในโรงเรียนระดับต่าง ๆ คือศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษา จำนวน ๑,๑๐๑ โรงเรียน ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ๓๔๕-โรงเรียน ปรากฏผลว่ามีพ่อแม่และชุมชนบางส่วนต่อต้านเกี่ยวกับการอภิปรายเรื่องเพศและกามโรค และประมาณ ๗๐% ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษายังมีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศ ความเข้าใจผิดนี้จะสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้โดยโรงเรียน^๑

ต่อมาในปี ๑๙๖๖ Henry John Gurney ได้ทำการศึกษาเรื่องเพศศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

- (๑) เพื่อแสดงให้เห็นถึงค่านิยมในการสอนเพศศึกษา
- (๒) เพื่อที่จะจัดเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศในแต่ละระดับชั้น
- (๓) เพื่อจะแสดงว่าควรจะสอนเพศศึกษาแบบแยกเพศหรือรวมเพศ โดยค้นำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ประชากร ๖ อาชีพ ได้แก่ ผู้ทำงานด้านแพทย์ นักการศึกษาระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา นักสังคมสงเคราะห์ นักกฎหมาย และเสมียนพนักงาน โดยสรุปผลได้ ดังนี้

๑. โรงเรียนควรจะเป็นผู้รับผิดชอบในการสอนเพศศึกษา

๒. การจัดสอนเพศศึกษาควรวางแผนให้ต่อเนื่องกัน

^๑Ashley Montagu, "Sex Education : Children and adults,"
Sex, Man & Society, (New York : G.P. Patnam's Sons, 1968), p.27-36.

๓. ควรเริ่มสอนเพศศึกษาตั้งแต่เด็กระดับเกรด ๑

๔. การสอนเพศศึกษาแก่นักเรียนสหศึกษาควรสอนรวมกัน แต่ควรจะสอนแยกกันในบางเรื่อง^๑

ต่อมา Gordon Shipman ได้ทำการวิจัยในมหาวิทยาลัยวิสคอนซิน โดยให้นิสิตจำนวน ๔๐๐ คน ทำแบบสอบถาม ปรากฏว่ามีนิสิตทั้งชายและหญิงเพียงร้อยละ ๑๔ ที่ได้รับความรู้เรื่องเพศจากบิดามารดา นิสิตมีความรู้และเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องเพศจากหนังสือเป็นส่วนใหญ่ สรุปผลได้ว่าความเข้าใจในเรื่องเพศระหว่างบิดามารดาและบุตรจะช่วยให้บิดามารดาและครูมีบทบาทที่เหมาะสมในเรื่องเพศศึกษา^๒

Helen Kliner Pompian ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับโครงการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษา พร้อมทั้งได้ทำการสำรวจความรู้ ทัศนคติของครูและผู้ปกครอง โดยมีจุดประสงค์เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ความรู้ต่าง ๆ ซึ่งเป็นประโยชน์ในการพัฒนาโปรแกรมเพศศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา พร้อมทั้งทำการสำรวจความรู้ ทัศนคติด้านเพศศึกษาของนักเรียนเกรด ๖ ผู้ปกครอง และครู โดยมีวิธีการดังนี้คือ ให้นักเรียนเกรด ๖ จำนวน ๖๒ คน รวมทั้งผู้ปกครองตอบแบบสอบถาม เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้จากโปรแกรมเพศศึกษาไปแล้ว ๓ ปี ก็ให้ตอบแบบสอบถามนั้นอีกครั้งหนึ่ง ส่วนทัศนคติของครูนั้นได้จากการเก็บบันทึกไว้ในระหว่างปีแรกถึงปีสุดท้ายของโครงการ จากผลของการวิจัยพบว่าในตอนแรกนักเรียนเกรด ๖ ส่วนใหญ่มีความรู้ไม่ใคร่ถูกต้องเกี่ยวกับการสืบพันธุ์ แต่หลังจากเรียนเพศศึกษาไปแล้ว นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษากว้างขึ้น มีความรู้สึกที่ดีต่อโครงการ เด็กชายมีที่ทำเปิดเผยพอที่จะศึกษาหาความรู้มากกว่าเด็กหญิง ตอนแรกต้องการ

^๑Henry John Gurney, "Acceptable Concepts, Grade Placement, and Class Organization for Sex Education in Schoole, "Dissertation Abstracts International, (1966), p.1197-8.

^๒Gordon Shipman, "The Psychodynamics of Sex Education," The Journal of School Health (October 1969), p. 491.

เรียนแยกเพศ ไม่อยากให้ผู้ปกครองเข้าเยี่ยมชั้น ผู้ปกครองส่วนใหญ่ต้องการให้การศึกษา
 เรื่องเพศแก่เด็ก และคิดว่าโรงเรียนเป็นสถาบันที่ดีในการให้ความรู้ ซึ่งในเบื้องต้นนี้
 โรงเรียนก็ต้องการสนับสนุนจากชุมชน โดยไม่ต้องการที่จะรับผิดชอบโครงการเพศศึกษาแต่
 เพียงผู้เดียว ซึ่งต่อมาก็ได้พยายามปรับปรุงโครงการนี้ให้ดีขึ้น^๑

Cibiroglu R. ได้ทำการวิจัยเรื่องเพศศึกษาจากครอบครัวต่าง ๆ ในตุรกี
 เนื่องจากในตุรกีเรื่องเพศเป็นเรื่องต้องห้าม ไม่มีใครพูดถึง แต่เมื่ออารยธรรมและการศึกษา
 ทางตะวันตกได้เผยแพร่เข้ามา เรื่องเพศจึงเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาสำหรับครอบครัวและ
 เป็นการยากที่จะนำเรื่องเพศมาสู่ครอบครัว ยกเว้นที่เป็นไปในเชิงวิทยาศาสตร์ ผู้วิจัย
 และคณะได้ทำการสำรวจครอบครัวชาวตุรกี ๑๐๐ ครอบครัว ผลการสำรวจพบว่า ร้อยละ
 ๔๔ ของครอบครัวที่สำรวจจะทำโทษลูก ๆ เวลาถามเรื่องเพศ ร้อยละ ๒๘ ไม่สามารถ
 ตอบคำถามได้ถูกต้อง ขณะที่ร้อยละ ๒๑ ตอบพอใช้ได้ และเหมาะสม ครอบครัวส่วนมาก
 ยอมรับความคิดในด้านการให้การศึกษาเรื่องเพศศึกษาแก่เด็ก ๆ และอยากให้โรงเรียนเป็น
 ผู้ให้ความรู้ในด้านนี้^๒

^๑Helen Kilner Pompian, "A Study of the Instruction of Sex Education Program in Elementary School with an Analysis of the Sexual Knowledge of the South Grade Pupils Involved and of their attitude and those of their Parents and teachers, "Dissertation Abstracts International 31 No.5 (November 1970), p.3711-A.

^๒R. Cibiroglu, "Sex Education and the Family in Turkey", Dissertation Abstract, No.6 (July 1972), p.12.

Robert A. Harper and Walter Stokes ได้ทำการศึกษาและติดตามผลเกี่ยวกับปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อความรู้ด้านเพศศึกษาของเด็กโดยทำการศึกษาจากคู่สมรสประมาณ ๑,๕๐๐ คู่ ซึ่งมาขอคำแนะนำเกี่ยวกับการเตรียมตัวก่อนการแต่งงานในด้านที่เกี่ยวกับทางแพทย์ และจิตวิทยา จากการศึกษาพบว่า มีคู่สมรสจำนวนหลายคู่ที่ยังมาขอคำปรึกษา แนะนำ ภายหลังจากที่แต่งงานไปแล้ว มีครอบครัวประมาณ ๕๐๐ ครอบครัวซึ่งมาขอคำแนะนำต่อไปจนถึงรุ่นลูก เรื่องที่มาขอรับคำปรึกษาร้อยละส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา จากผลของการติดตามผลพบว่าบิดามารดาที่มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศศึกษา สามารถปรับตัวในด้านเพศอย่างดี จะให้ความรู้ด้านเพศศึกษา การพัฒนาทางเพศให้แก่บุตรได้ดีกว่าครอบครัวที่บิดามารดาไม่มีความรู้ ความเข้าใจด้านเพศศึกษา บ้าน และโรงเรียนจะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้เกิดความรู้ด้านเพศศึกษา ทั้งนี้เป็นเพราะการเรียนเพศศึกษาจะประสบผลสำเร็จได้จะต้องอาศัยความร่วมมือจากทางบ้าน โรงเรียน นักการศึกษาและฝ่ายแนะแนว^๑

Ira L. Reiss ได้ทำการศึกษาในเรื่องเพศศึกษาโดยมุ่งศึกษาถึงปัญหาบางประการเกี่ยวกับการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนของรัฐในอเมริกา พบว่าปัจจัยที่ทำให้การสอนเพศศึกษาประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับ บิดามารดาของเด็ก ครู ตลอดจนองค์การต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง บิดามารดาเด็กจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อเรื่องเพศศึกษา ครูที่จะทำการสอนเพศศึกษาควรจะได้รับ การอบรมในด้านจิตวิทยา มนุษยวิทยา สังคมวิทยา เป็นต้น และได้เสนอแนวความคิดเกี่ยวกับลักษณะสำคัญของโครงการเพศศึกษาในโรงเรียนของรัฐไว้ ดังนี้คือ

(๑) หลักสูตรเพศศึกษาควรเน้นในเรื่องศีลธรรม ตลอดจนวิธีการดำเนินชีวิตครอบครัว

^๑Robert A. Harper and Walter Stokes, "Education for Sex", 45 Levels to sexual understanding and experiment, (N.J. Prentice Hall, 1967), p.1-10.

- (๒) เน้นด้านสรีระวิทยาทางเพศ
- (๓) ควรจัดสอนเพศศึกษาแยกเป็นวิชาหนึ่งโดยเฉพาะ
- (๔) ครูที่สอนควรจะได้รับบริการฝึกฝนอบรมให้มีความรู้เรื่องเพศศึกษาอย่าง

ถูกต้อง

(๕) การสอนเพศศึกษานอกจากจะสอนในระดับโรงเรียนแล้ว ควรจะให้มีการสอนในระดับมหาวิทยาลัยด้วย^๑

Carmelita L. Villanueva ได้ทำการศึกษาริวิจัยเกี่ยวกับเรื่องความรู้ และทัศนคติของนักเรียน ครู และบิดามารดาในประเทศฟิลิปปินส์ในด้านเพศศึกษา โดยได้ศึกษารวบรวมผลงานวิจัยจากนักวิจัยหลายท่านด้วยกัน สรุปผลได้ดังนี้คือ นักเรียน บิดามารดา และครู ส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อเพศศึกษาและนักเรียนต้องการที่จะเรียนรู้เรื่องเพศศึกษาเพิ่มมากขึ้น เขามีความเห็นว่เรื่องเพศศึกษาควรจัดสอนในโรงเรียน ไม่ใช่ให้บิดามารดาเป็นผู้สอน เพราะอาจจะไม่มีความพร้อมที่จะตอบปัญหาหรือคำถามเกี่ยวกับเรื่องเพศ อย่างไรก็ตามนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าควรเตรียมครูที่จะทำการสอนอย่างดีก่อน ครูที่จะสอนเรื่องเพศศึกษาควรเป็นครูที่แต่งงานแล้ว

จากการสำรวจความคิดเห็นจากผู้ปกครอง ๑๑๐ คน ต่อครูผู้สอนเพศศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า (๑) ครูควรจะมีความรู้เกี่ยวกับอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างดี (๒) จะต้องมีความอดทน มีสุขภาพจิตดี และมีทัศนคติที่ดีต่อเพศศึกษา (๓) จะต้องมีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ มีความจริงใจ (๔) ต้องเป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิตสมรส (๕) จะต้องเป็นผู้ให้ความอบอุ่น ความรัก และไม่ใช้อำนาจในการเรียนการสอนเด็ก และจากการวิจัยของโครงการด้านประชากรศึกษาของฟิลิปปินส์ โดยทำการสุ่มตัวอย่างจากพ่อแม่ ๒,๐๔๓ คน

^๑Ira L. Reiss, "The Dilemma of Sex Education in the Public School", New direction in health education, (New York : Siecus, 1967). p.129-141.

ครู ๔,๕๕๐ คน เกี่ยวกับเรื่องหลักสูตรประชากรศึกษาในโรงเรียน พบว่า พ่อแม่เห็นด้วยกับการเรียนการสอนเพศศึกษาในโรงเรียนอัตราร้อยละ ๘๕.๕๒ ไม่เห็นด้วยร้อยละ ๖.๖๔ ครูที่สอนระดับประถมศึกษาเห็นด้วยกับการสอนเพศศึกษาอัตราร้อยละ ๘๗.๐๑ ไม่เห็นด้วยร้อยละ ๕.๘๖ ส่วนครูที่สอนระดับมัธยมศึกษาเห็นด้วยกับการสอนเพศศึกษาในอัตราร้อยละ ๘๑.๖๑ และไม่เห็นด้วย ร้อยละ ๔.๖๕^๑

ประเทศไทย

ความสนใจเรื่องเพศในประเทศไทยนั้น ได้มีผู้สนใจ และได้ทำการศึกษาค้นคว้าในเรื่องนี้หลายท่านด้วยกันคือ ขวัญฤดี วัฒนุฑท์ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "ปัญหาการให้เพศศึกษาแก่เด็กวัยรุ่นกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย" โดยได้ศึกษาค้นคว้าจากหนังสือหลายเล่มแล้วนำมาเขียนเป็นวิทยานิพนธ์ สรุปผลได้ว่า เหตุที่ต้องให้การศึกษารื่องเพศแก่เด็กวัยรุ่นก็เพื่อจะลดปัญหาเรื่องเพศของเด็กวัยรุ่น และบุคคลที่จะสอนเพศศึกษาแก่เด็กได้คือ บิดามารดา และครู การสอนเพศศึกษาไม่ควรกำหนดลงไปว่า จะสอนตั้งแต่อายุเท่าไรเท่าไร อีกทั้งลักษณะของบิดามารดาหรือผู้ปกครองที่จะให้ความรู้ด้านเพศศึกษาที่ดีแก่เด็กได้นั้น ต้องเป็นผู้ที่มีทัศนคติที่ดีต่อชีวิตสมรส ครูควรจะมีความรู้ในวิชาอื่น ๆ ด้วย คือ วิชาชีววิทยา จิตวิทยา สังคมวิทยา และภาษาไทย เมื่อเด็กมีปัญหาด้านเพศเกิดขึ้นก็ควรจะเป็นหน้าที่ของครูและผู้ปกครองร่วมกันแก้ปัญหา^๒

^๑Carmelita L. Villanueva, "Knowledge and Attitude of Students, Teachers and Parents" Introducing Human Sexuality into the Population Education Curriculum, (Philippines : Population Center Foundation, 1976), p.20-24.

^๒ขวัญฤดี วัฒนุฑท์, "ปัญหาการให้เพศศึกษาแก่เด็กวัยรุ่นกับขนบธรรมเนียมประเพณีไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔), หน้า ๔๗-๔๘.

นายแพทย์ อารี สมบูรณ์สุข และนายแพทย์ นิกร คุณิตสิน แห่งคณะแพทย-
ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการสำรวจทัศนคติของนักศึกษาแพทย์ต่อการวางแผน
ครอบครัว เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๑๓ โดยส่งแบบสอบถามต่อนักศึกษาแพทย์ ๔๗๒ คน ผล
การสำรวจพบว่า อัตราร้อยละ ๙๐ เห็นว่าเพศศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับคนทั่วไป^๑

ต่อมา บรรเทา อุทัยทัศน์ ได้ทำการศึกษาสำรวจความคิดเห็นของครูระดับประถม
ศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลที่มีต่อการสอนเพศศึกษา โดยใช้แบบสอบถามสำรวจความคิดเห็น
ของครูชาย และครูหญิงในโรงเรียนประถมศึกษาของเทศบาลนครเชียงใหม่ จำนวน ๑๗๙ คน
เป็นชาย ๕๐ คน หญิง ๑๒๙ คน และในโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา ในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๑๓๐ คน เป็นชาย ๒๐ คน หญิง ๑๑๐ คน รวม
ประชากรที่ทำการศึกษาทั้งสิ้น ๓๐๙ คน สรุปผลการวิจัยคือ

(ก) ข้อที่ครูเห็นด้วยตั้งแต่ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป มีดังนี้

(๑) ครูควรจัดให้นักเรียนได้ทำสวนครัวและเลี้ยงสัตว์ เพื่อจะได้สังเกต
การเจริญเติบโตและการแพร่พันธุ์ต่าง ๆ เป็นข้อที่ครูเห็นด้วยมากที่สุด คือเห็นด้วยถึงร้อยละ
๘๓.๘๘

(๒) โรงเรียนควรจัดให้นักเรียนชายหญิงมีโอกาสเรียนและเล่นร่วมกัน
โดยไม่มีการแยกเพศ ครูเห็นด้วยร้อยละ ๘๘.๓๗

(ข) ข้อที่ครูไม่แน่ใจมากที่สุดตั้งแต่ ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไปมีดังนี้

(๑) ถ้าโรงเรียนจัดการสอนเพศศึกษา จะทำให้ประชาชนนิยมส่งบุตรหลาน
เข้าโรงเรียนเพิ่มมากขึ้น ครูไม่แน่ใจร้อยละ ๗๗.๓๒

(๒) ถ้าโรงเรียนจัดการสอนเพศศึกษา ผู้ปกครองจะเห็นด้วย ครูตอบ
ไม่แน่ใจร้อยละ ๕๗.๔๒

^๑อารี สมบูรณ์สุข, และนิกร คุณิตสิน "การคุมกำเนิดในทัศนคติของนักศึกษาแพทย์,"
ข่าวสารการวางแผนครอบครัว กระทรวงสาธารณสุข ๒ (กรกฎาคม ๒๕๑๓), หน้า ๒.

(๕) ข้อที่ครูไม่เห็นด้วยมากที่สุด ตั้งแต่ ร้อยละ ๕๐ ขึ้นไปคือ

(๑) การเริ่มสอนเพศศึกษา ควรเริ่มสอนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เป็นต้นไป
ครูไม่เห็นด้วยมากที่สุดคือไม่เห็นด้วย ร้อยละ ๗๑.๕๘

(๒) เพศศึกษาเป็นเรื่องที่ครูควรสอนแก่นักเรียนที่มีปัญหาด้านเพศเท่านั้น
ครูไม่เห็นด้วย ร้อยละ ๕๕.๕๔

สรุปความคิดเห็นของครูโดยส่วนรวมแล้ว ปรากฏว่าครูมีความเห็นด้วยกับการสอนเพศศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ถ้าจะจัดสอนเพศศึกษาควรเริ่มดำเนินการในชั้นประถมศึกษาตอนปลายก่อน เมื่อได้ผลดีแล้วจึงควรดำเนินการในชั้นประถมศึกษาตอนต้นต่อไป^๑

นอกจากมีการสำรวจความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาแล้ว ยังมีการสำรวจความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาที่มีการสอนเพศศึกษา คือ สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์ โดยทำการสำรวจความคิดเห็นของครูโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวนทั้งสิ้น ๔๐๓ คน แบ่งเป็นครูชาย ๑๒๕ คน ครูหญิง ๒๗๘ คน จาก ๓๘ โรงเรียน สรุปผลได้ว่า ข้อที่ครูทั้งหมดเห็นด้วยมากที่สุดคือ ควรมีการเชิญวิทยากรมาบรรยายบ้างเป็นบางครั้งบางคราว เห็นด้วยร้อยละ ๕๕.๕๘ ข้อที่ไม่เห็นด้วยมากที่สุด คือ ควรเริ่มสอนเพศศึกษาคั้งแต่ชั้นอนุบาล เป็นต้นไป ซึ่งไม่เห็นด้วยถึงร้อยละ ๗๔.๐๘^๒

^๑บรรเทา อุทัยรัตน์, "ความคิดเห็นของครูระดับประถมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลที่มีการสอนเพศศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้า ๑๖๖-๑๖๘.

^๒สุรางค์ศรี เผ่าสวัสดิ์, "ความคิดเห็นของครูในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาจิตวิทยา. บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓), หน้า ๒๕๓.

ต่อมาได้มีการสำรวจความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดที่มีต่อการสอนเพศศึกษา คือ ชวน กลีกร โดยทำการศึกษาความคิดเห็นจากครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำนวน ๓๕๐.คน (โดยคัดเลือกมาจังหวัดละ ๕ คน) สรุปผลได้ว่า ครูใหญ่โดยส่วนรวมเห็นด้วยกับเรื่องต่าง ๆ ดังนี้คือ เพศศึกษาช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีทัศนคติที่ดีในเรื่องธรรมชาติของเพศ และพฤติกรรมระหว่างเพศ การเรียนเพศศึกษาจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้อย่างมีความสุข และเห็นด้วยในเรื่องหลักสูตรเพศศึกษาครูใหญ่โดยส่วนรวมเห็นว่า ควรจัดหลักสูตรเพศศึกษาให้มีเนื้อหาทางสังคม วัฒนธรรมและศีลธรรม ให้มากพอ ๆ กับด้านกายวิภาคและสรีรวิทยา เห็นว่าควรเริ่มสอนระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ และไม่ควรถอนแยกเพศ เรื่องที่ไม่เห็นด้วยคือ นักเรียนอาจจะได้ความรู้เรื่องเพศมาจากหลายแหล่งด้วยกันเพียงพอแล้ว โรงเรียนจึงไม่จำเป็นต้องสอนเพศศึกษา ครูควรแนะนำให้นักเรียนหาความรู้เรื่องเพศจากวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือเอกสารต่าง ๆ และไม่เห็นด้วยที่จะสอนเพศศึกษาดังแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ ๕ เป็นต้นไป^๑

ดวงจิต ชูพันธ์ ได้ทำการสำรวจความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง ทำการสุ่มตัวอย่างมา ๖ โรงเรียน โดยแยกเป็นโรงเรียนชาย ๓ แห่ง โรงเรียนหญิง ๓ แห่ง จากจำนวนนักเรียน ๓๐๐ คน แบบสอบถามมี ๖๐ ข้อ ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้คือ

- ก. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความรู้เรื่องเพศไม่แตกต่างกัน
- ข. นักเรียนชายรู้เรื่องเพศของชายมากกว่ารู้เรื่องเพศของหญิง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

^๑ชวน กลีกร, "ความคิดเห็นของครูใหญ่โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ที่มีต่อการสอนเพศศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาด้านจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕), หน้า ๔๕-๔๗.

ค. นักเรียนหญิงรู้เรื่องเพศของหญิงมากกว่ารู้เรื่องเพศของชาย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕^๑

กาญจนา กิจกาญจน์ ได้ทำการศึกษาถึงเรื่องความเข้าใจและทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัวของนักเรียนสตรีอาชีวศึกษาชั้นปีสุดท้ายในจังหวัดพระนคร (เฉพาะโรงเรียนรัฐบาล) โดยทำการศึกษาจากนักเรียนอาชีวศึกษาที่เรียนด้านพาณิชยการและการช่าง มีอายุอยู่ในช่วง ๑๘-๒๒ ปี สรุปผลได้ดังนี้คือ

ก. พบว่าแหล่งที่มาของความรู้ในเรื่องเพศของนักเรียนที่สำคัญคือหนังสือพิมพ์ มีอัตราร้อยละ ๔๕.๓ อันดับรองคือเพื่อนและหนังสือเพศศึกษา ซึ่งมีอัตราร้อยละ ๓๔.๘ และ ๓๑.๗ ตามลำดับ

ข. เมื่อถามถึงความรู้เรื่องเพศศึกษา นักเรียนส่วนใหญ่คือร้อยละ ๖๓.๗ ไม่แน่ใจว่าความรู้ที่มีถูกต้องหรือไม่

ค. เมื่อเปรียบเทียบความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาและการคุมกำเนิดระหว่างนักเรียนพาณิชยการและการช่าง พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจริง ในระดับความเชื่อมั่น ๕๕% พบว่า นักเรียนในโรงเรียนการช่างสตรีมีความรู้มากกว่าผู้ที่เรียนในโรงเรียนพาณิชยการ

ง. เมื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อเพศศึกษาและการคุมกำเนิดระหว่างนักเรียนที่เรียนในโรงเรียนพาณิชยการและโรงเรียนการช่างผลปรากฏว่า นักเรียนทั้ง ๒ กลุ่ม มีทัศนคติในเรื่องนี้ไม่แตกต่างกัน^๒

^๑ดวงจิต ชูพันธุ์, "ความรู้ขั้นพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนรัฐบาลส่วนกลาง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔), หน้า ๓๐.

^๒กาญจนา กิจกาญจน์, "ความเข้าใจและทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัวของนักเรียนสตรีอาชีวศึกษา ชั้นปีสุดท้ายในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๑๔), หน้า ๔๑-๗๕.

นอกจากผลงานวิจัยด้านเพศศึกษา ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้แยกศึกษาถึง ผลงานวิจัยซึ่งเกี่ยวกับด้านการวางแผนครอบครัวทั้งที่เป็นผลงานวิจัยของต่างประเทศและ ของประเทศไทยดังนี้คือ

ด้านการวางแผนครอบครัว

จากการศึกษาผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการวางแผนครอบครัว พอที่จะสรุปหรือ แยกพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับความรู้และทัศนคติด้านการวางแผนครอบครัว ดังนี้คือ

- ก. ปัจจัยทางประชากร เกี่ยวกับอายุ เพศ การสมรส
- ข. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ เกี่ยวกับอาชีพ รายได้
- ค. ปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับ การศึกษา ศาสนา
- ง. ปัจจัยอื่น ๆ เช่น การสื่อสารมวลชน

ก. ปัจจัยทางประชากร

๑. อายุ

E. Hyock Kwon ได้สำรวจทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัว และการเรียนรู้วิธีการต่าง ๆ ตลอดจนการรับมาปฏิบัติของสตรีที่สมรสแล้วในเขตเมือง พบว่า ร้อยละ ๘๐.๒ เห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัว โดยเฉพาะกลุ่มอายุ ๓๐-๓๔ ปี เห็นด้วย ร้อยละ ๘๑.๗^๑ การศึกษาเกี่ยวกับการคุมกำเนิดที่ประเทศบาบาโดส ปี ๑๙๖๔ พบว่า สตรีในกลุ่มอายุ ๑๕-๑๙ ปี, ๒๐-๒๔ ปี, ๒๕-๒๙ ปี และ ๓๐-๓๔ ปี มีความรู้เกี่ยวกับวิธีการคุมกำเนิด

^๑E. Hyock Kwon, "A Study on Urban Population Control, Family Planning and Fertility with populaiton in Seoul : Summary and Conclusions" Population and Family Planning in the Republic of Korea (Seoul : College of Medical and School of Public Health, Seoul National Universities, May 1967), p.242.

อย่างน้อย ๑ วิธี อยู่ร้อยละ ๗๑.๐, ๘๑.๐, ๘๒.๑ และ ๘๕.๔ ตามลำดับ ส่วนสตรีที่มีอายุ ๓๕-๓๙ ปี มีร้อยละ ๗๕.๔ และสตรีที่มีอายุ ๔๐ ปี หรือมากกว่านั้นขึ้นไปมีเพียงร้อยละ ๕๗.๐ เท่านั้น^๑

เพ็ญศรี ปิยะรัตน์ ได้ทำการสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวกับอายุของสตรี ปรากฏว่า ความสัมพันธ์ระหว่างอายุและความรู้เกี่ยวกับการคุมกำเนิดเป็นอัตราส่วนกลับกัน กล่าวคือ สตรีในกลุ่มอายุ ๑๔-๒๔ ปี มีอัตราส่วนของผู้ที่ทราบวิธีคุมกำเนิดถึงร้อยละ ๖๒ เห็นด้วยกับการคุมกำเนิด ร้อยละ ๗๓.๘ สตรี ที่อายุ ๒๕-๓๔ ปี มีผู้ที่ทราบร้อยละ ๖๔ เห็นด้วย ร้อยละ ๗๘.๕ และสตรีที่อายุ ๓๕-๔๐ ปี มีผู้ที่ทราบร้อยละ ๕๑ เท่านั้น และเห็นด้วย ร้อยละ ๗๑.๔^๒

๒. เพศ

จากการศึกษาที่เกาะปอร์โตริโก พบว่าเพศชายมีความรู้เกี่ยวกับจำนวนวิธีการคุมกำเนิดมากกว่าเพศหญิง และการศึกษาครั้งนี้ได้ใช้คนใช้ภายนอกที่ไม่ได้เป็นคู่สมรสกันเป็นตัวอย่างของการศึกษา โดยที่คนใช้เหล่านี้ได้มารับบริการจากศูนย์บริการสาธารณสุขจำนวน ๕ แห่ง เป็นเวลา ๖ อาทิตย์ จำนวนวิธีการคุมกำเนิดที่ทราบ ๐-๑ วิธี, ๒-๓ วิธี, ๔-๕ วิธี และ ๖-๗ วิธี โดยเพศชายมีอัตรา ร้อยละ ๒๐.๓, ๒๖.๕, ๒๙.๘ และ ๒๖.๔ ตามลำดับ^๓

001698

^๑G.W. Robert et al, "Knowledge and use of Birth Control in Barbados," Demography Vol. 4, (1967), p.581.

^๒เพ็ญศรี ปิยะรัตน์, "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของสตรีในวัยเจริญพันธุ์ ณ หมู่บ้านซอยเสนานิคม ๒ บางเขน (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย), หน้า ๔๕.

^๓Renben Hill and others, "The Family and Population Control, A Puerto Rican Experiment in Social Change" (Chapel Hill : The University of North Carolina Press, 1950), Table 40 p.111.

ชนิทร์ วีรวงศ์ ได้ทำการวิจัยสำรวจความรู้และความคิดเห็นของนักศึกษาชาย และหญิงปีที่ ๔ ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จำนวน ๒๕๐ คน ในปี ๒๕๑๔ เกี่ยวกับการคุมกำเนิด ผลการวิจัยสรุปว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิงมีความรู้เรื่องการคุมกำเนิดมากพอสมควร โดยนักศึกษาชายมีความรู้เรื่องการใช้ถุงยางอนามัยมากที่สุด และนักศึกษาหญิงมีความรู้เรื่องการกินยาเม็ดมากที่สุด และมีความเห็นตรงกันว่าควรนำการคุมกำเนิดมาใช้ เมื่อมีปัญหาทางเศรษฐกิจในบ้านและเมื่อมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และมีความเห็นว่าควรมีการสอนเรื่องการคุมกำเนิดให้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายถึงชั้นอุดมศึกษา^๑

จินตนา ธัญธนกุล ได้ทำการศึกษาถึงความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับประชากรศึกษาของนักศึกษาครูในระดับการศึกษาบัณฑิตปรากฏว่านักศึกษาครูหญิงมีความรู้เรื่องประชากรดีกว่านักศึกษาครูชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ส่วนความรู้เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวนั้น นักศึกษาครูชายมีแนวโน้มที่จะมีความรู้ดีกว่านักศึกษาครูหญิง^๒

๓. การสมรส

จากการศึกษาที่เมืองเซอูล ประเทศเกาหลี พบว่า ระยะเวลาการสมรส เป็นปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับการรับวิธีคุมกำเนิดไปใช้ พบว่า ระยะเวลาสมรส ๓-๔ ปี อัตราการรับวิธีคุมกำเนิดมี ๑๔.๔% ระยะเวลาสมรส ๔-๕ ปี มี ๑๖.๔% ระยะเวลาการสมรส

^๑ชนิทร์ วีรวงศ์, "กามารมณที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ : ความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับการคุมกำเนิด วิธีการคุมกำเนิดและการทำแท้ง ของนักศึกษาปีที่ ๔ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์," วารสารสังคมศาสตร์ปริทัศน์ ๑๐ (ธันวาคม ๒๕๑๔), หน้า ๒๒-๓๒.

^๒จินตนา ธัญธนกุล, "ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับประชากรศึกษาของนักศึกษาครู" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๑๔), หน้า ๒๖.

๕-๑๐ ปี มี ๒๓.๐% ระยะเวลาการสมรส ๑๐-๑๕ ปี มี ๒๗.๘% ระยะเวลาสมรส ๑๕-๒๐ ปี มี ๒๓.๘%

จากการศึกษาของนายแพทย์ มนัสวี อุณหนันท์ เกี่ยวกับการทำหมัน พบว่า ๔๗.๖% ได้สมรสมาแล้วเป็นเวลา ๕-๑๐ ปี ก่อนจะมีการคุมกำเนิด^๒

ข. ปัจจัยทางเศรษฐกิจ

๑. อาชีพ

จากการสำรวจความรู้ และเจตคติของครูที่มีต่อเรื่องประชากรในเกาหลี พบว่า ครูส่วนใหญ่ ร้อยละ ๘๗.๔ เห็นด้วยกับการคุมกำเนิด และครูอัตราร้อยละ ๘๘.๗ เชื่อว่า ปัญหาประชากรสามารถควบคุมได้โดยใช้วิธีการวางแผนครอบครัว^๓ จากการสำรวจความรู้ และทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของสตรีกับสถานภาพทางเศรษฐกิจ พบว่าสตรีที่ทำงานนอกบ้าน มีความรู้ด้านการคุมกำเนิด ร้อยละ ๘๖.๑ เห็นด้วยกับการคุมกำเนิด ร้อยละ ๖๕.๗ ส่วนสตรีที่ทำงานบ้าน มีความรู้ดังกล่าว ร้อยละ ๖๔.๑ มีทัศนคติเห็นด้วยถึงร้อยละ ๘๑.๓^๔

^๑Taik Il Kim, "National Family Planning Program in Korea", Proceedings of the Regional Conference Western Pacific Region, (Seoul Korea, 1965), p.77.

^๒มนัสวี อุณหนันท์, "การศึกษารายงานการทำหมันหญิง", ในรายงานการสัมมนาทางวิชาการแห่งชาติ เรื่องประชากรของประเทศไทย ครั้งที่ ๒, กองวิจัยสังคมศาสตร์ สำนักงานสภาวิจัยแห่งชาติ, ผู้รวบรวม (พระนคร : โรงพิมพ์สมาคมนักสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, ๒๕๐๔), หน้า ๑๓๔-๑๓๕.

^๓บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, "การสำรวจความรู้ และเจตคติของครูและนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มีต่อเรื่องประชากรในเกาหลี", ประชากรศึกษา ๔ (ธันวาคม ๒๕๒๐), หน้า ๓๘.

^๔Suchart Prasithrasin, "Economic and Fertility Behavior of the Rural People in Thailand," (Ph.D Thesis, Brown University Unpublished, 19710, p.82.

จากการศึกษาความรู้ของสตรีไทย ในชนบทเกี่ยวกับการป้องกันการปฏิสนธิ พบว่า สตรีที่สามีประกอบอาชีพพ่อค้า ข้าราชการ ครู เสมียนพนักงาน มีความรู้ ร้อยละ ๓๓.๕ สตรีที่สามีประกอบอาชีพรับจ้างแรงงานมีความรู้ ร้อยละ ๓๓.๐ สตรีที่สามีประกอบอาชีพเกษตรกรรม มีความรู้ร้อยละ ๑๕.๐ ส่วนสตรีที่สามีประกอบอาชีพอื่น และว่างงานมีความรู้ ร้อยละ ๔๐.๐^๑ จากการสำรวจภาวะเจริญพันธุ์ และการวางแผนครอบครัวของสตรีใน กรุงเทพมหานคร พบว่า สตรีที่ทำงานนอกบ้าน มีความรู้เรื่องการวางแผนครอบครัว คือตอบว่าทราบเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว ร้อยละ ๘๘.๒ ส่วนที่ตอบว่าไม่ทราบ ร้อยละ ๑๐.๕ ส่วนสตรีที่ไม่ทำงาน ตอบว่าทราบเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว ร้อยละ ๘๗.๒ ส่วนที่ตอบว่าไม่ทราบ ร้อยละ ๑๒.๐^๒

๒. รายได้

ในสหรัฐอเมริกา Misra ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ของรายได้ของครอบครัวกับทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัวในชิคาโก พบว่า เมื่อมีรายได้สูงขึ้นอัตราการเห็นด้วยจะสูงตามไปด้วย ครอบครัวที่มีรายได้ต่อปี ต่ำกว่า ๔,๐๐๐ เหรียญอเมริกา สามีเห็นด้วยร้อยละ ๖๕.๒ ภรรยาเห็นด้วย ร้อยละ ๗๔ รายได้ระหว่าง ๔,๐๐๐-๗,๔๙๙ เหรียญ สามีเห็นด้วย ร้อยละ ๗๕ ภรรยาเห็นด้วย ร้อยละ ๘๔ ครอบครัวรายได้สูงกว่า ๘,๐๐๐ เหรียญ สามีเห็นด้วยร้อยละ ๘๐ ภรรยาเห็นด้วย ร้อยละ ๘๖.๗^๓

^๑ เศรษฐ์ เปลื้องเชิญ, "ความรู้ของสตรีไทยในชนบทเกี่ยวกับการป้องกันการปฏิสนธิ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕), หน้า ๖๐.

^๒ สุทธิ สุวิภกิจ, "รายงานการศึกษาเรื่องภาวะเจริญพันธุ์และการวางแผนครอบครัวของสตรีในกรุงเทพมหานคร" (กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๐), หน้า ๓๕.

^๓ B.D. Misra, "Correlates of Males Attitudes Toward Family Planning," Sociological Contribution to Family Planning Research, (Chicago : University of Chicago, 1967), p.181.

จากการสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของสตรีกับสถานภาพทางเศรษฐกิจ พบว่า ครอบครัวที่มีรายได้น้อยกว่า ๑,๒๐๐ บาท สตรีจะมีความรู้ด้านการคุมกำเนิดร้อยละ ๖๖.๗ เห็นด้วยร้อยละ ๗๕.๐ สตรีที่มีรายได้ ๑,๒๐๐-๑,๔๔๔ บาท มีความรู้ดังกล่าว ร้อยละ ๕๓.๔ เห็นด้วย ร้อยละ ๗๗.๖ สตรีที่มีรายได้ ๒,๐๐๐ บาท หรือมากกว่าขึ้นไปมีความรู้ ร้อยละ ๖๘.๔ และเห็นด้วย ร้อยละ ๗๕.๔^๑ และจากการสำรวจทัศนคติของสตรีในเขตเมืองที่มีต่อการวางแผนครอบครัว พบว่าครอบครัวที่มีฐานะยากจน จะเห็นด้วยกับการคุมกำเนิด ร้อยละ ๓๙.๗ ครอบครัวที่พอมีพอกิน เห็นด้วยร้อยละ ๕๐.๓ ครอบครัวที่ร่ำรวยเห็นด้วย ร้อยละ ๕๕.๐^๒

ค. ปัจจัยทางสังคม

๑. การศึกษา

จากการสำรวจความรู้ และทัศนคติที่มีต่อการคุมกำเนิดที่ประเทศบานาโคส ในปี ๑๙๖๔ แสดงให้เห็นว่าสตรีที่มีการศึกษาสูงย่อมมีความรู้ในเรื่องวิธีคุมกำเนิดอย่างน้อย ๑ วิธี ด้วยอัตราร้อยละที่ทวีขึ้นตามลำดับของจำนวนปีที่ได้รับการศึกษา เช่น สตรีที่มีจำนวนปีของการศึกษา ๐-๓ ปี มีความรู้ดังกล่าว ร้อยละ ๒๕.๘ สตรีที่มีจำนวนปีของการศึกษา ๔,๕,๖,๗ และระดับมัธยมศึกษาหรือสูงกว่าขึ้นไปมีความรู้ ร้อยละ ๓๔.๗, ๖๘.๔, ๗๕.๒

^๑Suchart Prasithrasin, "Economic and Fertility Behavior for the Rural People in Thailand," p.86.

^๒เชษฐ ปรินาธา, "ปัจจัยที่ยังผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของสตรีไทยในเขตเมือง" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗), หน้า ๖๐.

๘๐.๐ และ ๘๑.๕ ตามลำดับ^๑ และจากการสำรวจทัศนคติและความรู้เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของกลุ่มภรรยาในประเทศมาเลเซีย ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๖๖ ถึงกลางปี ๑๙๖๗ พบว่า สตรีผู้ซึ่งไม่มีการศึกษาเห็นด้วยกับการคุมกำเนิด ร้อยละ ๖๕.๕ และเคยทราบเกี่ยวกับจำนวนวิธีคุมกำเนิด ตั้งแต่ ๑ วิธี หรือมากกว่า ๑ วิธี ร้อยละ ๒๘.๗ สตรีที่มีจำนวนปีของการศึกษา ๑-๔ ปี เห็นด้วยกับการคุมกำเนิด ร้อยละ ๗๕.๒ และเคยทราบเกี่ยวกับวิธีคุมกำเนิด ตั้งแต่ ๑ วิธี หรือมากกว่า ร้อยละ ๕๓.๒ ส่วนสตรีที่มีจำนวนปีการศึกษา ตั้งแต่ ๖ ปี หรือมากกว่า เห็นด้วยร้อยละ ๗๕.๖ และเคยทราบวิธีการคุมกำเนิด ตั้งแต่ ๑ วิธี หรือมากกว่าขึ้นไปร้อยละ ๗๑^๒

Joh A. Ross และ David P. Smith ได้สำรวจความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว ณ ประเทศเกาหลีส พบว่า ผู้ที่ไม่รู้หนังสือนั้น เคยได้ยินวิธีคุมกำเนิด ร้อยละ ๗๖ ผู้ที่มีความรู้ระดับประถมศึกษา เคยได้ยินร้อยละ ๘๕ ผู้ที่มีการศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย เคยได้ยินร้อยละ ๘๕ แต่เมื่อถามถึงการทราบโดยละเอียดอย่างน้อย ๑ วิธี อัตราของผู้ที่ทราบลดลง ผู้ที่ไม่รู้หนังสือเคยทราบเพียงร้อยละ ๔๕ ผู้ที่มีความรู้ระดับประถมศึกษาทราบร้อยละ ๕๗ ผู้ที่มีการศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย ทราบร้อยละ ๗๖ ส่วนทัศนคติต่อการวางแผนครอบครัวนั้น ผู้ที่มีการศึกษาสูง มีความเห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัวมากกว่าผู้ที่มีการศึกษาน้อย ดังจะเห็นได้ว่าผู้ที่มีการศึกษาระดับวิทยาลัยจะ

^๑G.W. Robert et al, "Knowledge and Use of Birth Control in Barbados," p. 580-581.

^๒Saw Swee-Hock, "Family Planning Knowledge, Attitudes, and Practice in Malaya," Demography, Vol. 5. No.2, (1968) p.702-708.

เห็นด้วย ร้อยละ ๔๗ ที่จบระดับประถมศึกษาเห็นด้วย ร้อยละ ๔๐ และผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษา
เห็นด้วยร้อยละ ๗๖^๑

จากการศึกษาสำรวจด้านความรู้ และทัศนคติด้านการคุมกำเนิดของสตรีในเขต
ชนบทของไทย สตรีที่ไม่ได้รับการศึกษาเลยมีความรู้ด้านการคุมกำเนิด ร้อยละ ๔๑.๓ เห็น
ด้วยกับการคุมกำเนิด ร้อยละ ๔๑.๖ ส่วนผู้ที่มีความรู้จบ ป.๑ - ป.๓ มีความรู้ ร้อยละ ๕๖.๘
เห็นด้วยร้อยละ ๕๑.๒ ผู้ที่จบ ป.๔ หรือสูงกว่ามีความรู้ร้อยละ ๗๘.๘ เห็นด้วยร้อยละ
๖๑.๕^๒ และเพ็ญศรี ปิยะรัตน์ ได้ทำการสำรวจ ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับ
การวางแผนครอบครัวของสตรีในวัยเจริญพันธุ์ ณ หมู่บ้านชอยเสนานิคม ๒ บางเขน พบว่า
สตรีที่มีการศึกษาสูงกว่า ป.๔ จะทราบวิธีใช้การคุมกำเนิดถึงร้อยละ ๗๑ และเห็นด้วยกับ
การคุมกำเนิด ร้อยละ ๗๔ ส่วนสตรีที่มีการศึกษา ป.๔ หรือต่ำกว่าจะมีความรู้เพียงร้อยละ
๕๔ และเห็นด้วยเพียงร้อยละ ๘๕^๓

^๑Joh A. Ross and David P. Smith, "Korea : Trends in Four
National KAP Surveys, 1964-1967," Studies in Family Planning (No.
43; The Population Council, June 1969), p.8.

^๒Suchart Prasithrasin, "Economic and Fertility Behavior of
the Rural People in Thailand" p.342.

^๓เพ็ญศรี ปิยะรัตน์, "ความรู้ ทัศนคติ และการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการวางแผน
ครอบครัวของสตรีในวัยเจริญพันธุ์ ณ หมู่บ้านชอยเสนานิคม ๒ บางเขน" หน้า ๖๒.

๒. ศาสนา

Charles F. Westoff and Norman B. Ryder ศึกษาพบว่า พวกคาทอลิกในอเมริกา มีทัศนคติเห็นด้วยเกี่ยวกับการป้องกันการปฏิสนธิ ร้อยละ ๔๕ ในปี ๑๙๖๐ และนิยมใช้วิธีระยะปลอดภ้ยมากกว่าวิธีอื่น และเพิ่มขึ้นเป็น ร้อยละ ๕๓ ในปี ๑๙๖๕^๑ และจากการสำรวจความรู้ และเจตนาคติของครู และนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษาที่มีต่อเรื่องประชากรในเกาหลี พบว่าครูจำนวนทั้งหมด ๔๒.๓๔ คนนั้น เห็นว่าการคุมกำเนิดไม่ใช่เรื่องของศีลธรรม ร้อยละ ๕๘.๓ เห็นว่าการคุมกำเนิดไม่ใช่เรื่องผิดศีลธรรมร้อยละ ๑๔.๒ และผิดศีลธรรมร้อยละ ๑๑.๑^๒

จากการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติ และพฤติกรรมที่มีผลต่อภาวะเจริญพันธุ์ของชาวไทยและชาวไทยมุสลิม ปรากฏว่าสตรีมุสลิมเห็นด้วยในอัตราร้อยละ ๔๔ สำหรับสตรีไทยเห็นด้วยกับการคุมกำเนิดเพียงร้อยละ ๖๓^๓ และจากการศึกษาของสภาวิจัยแห่งชาติพบว่าชาวไทยมุสลิมในภาคใต้ซึ่งเป็นชายฝั่ง ร้อยละ ๗๒.๖ และหญิงร้อยละ ๗๔.๓ มีทัศนคติเห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัว ส่วนใหญ่สนใจการใช้ยาคุมประทาน หญิงสนใจถึงร้อยละ ๘๐

^๑Charles F. Westoff and Norman B. Pyder, "Trends in Attitude toward Fertility Control and in the Practice of Contraception in the United States," Fertility and Family Planning : A World View, (Michigan Press, 1969), p.389.

^๒บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ, "การสำรวจความรู้และเจตนาคติของครูและนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา และมัธยมศึกษาที่มีต่อเรื่องประชากรในเกาหลี," หน้า ๔๔.

^๓สมพงษ์ ชิวฉันท, "การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติและพฤติกรรมที่มีผลต่อภาวะเจริญพันธุ์ของชาวไทยและชาวไทยมุสลิม" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๒), หน้า ๓๗.

ชายร้อยละ ๒๕ และได้ให้ความเห็นว่าศาสนาไม่ได้ห้ามการคุมกำเนิด^๑

ง. ปัจจัยอื่น ๆ

๑. การสื่อสารมวลชน

สถาบันวิจัยประชากรและการวางแผนครอบครัวของ Yonsei University ประเทศเกาหลี ได้ทำการศึกษาสตรีที่มารับการอบรมอนามัยแม่ โดยแบ่งสตรีออกเป็นกลุ่ม ผู้ที่ได้ฟังวิทยุและอ่านหนังสือพิมพ์หรือแมกกาซีน กับกลุ่มที่ไม่ได้ฟังวิทยุ และไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือฟังวิทยุอย่างเดียวกันพบว่า กลุ่มที่ได้ฟังวิทยุและอ่านหนังสือพิมพ์มีคะแนนของความรู้เกี่ยวกับวิธีคุมกำเนิดร้อยละ ๑๗ สำหรับทัศนคติด้านการคุมกำเนิดนั้น เห็นด้วยในอัตราร้อยละ ๔๔ และร้อยละ ๓๐ ได้เคยใช้วิธีการคุมกำเนิดสำหรับกลุ่มของสตรีที่ไม่ได้ฟังวิทยุ และไม่ได้อ่านหนังสือพิมพ์หรือฟังวิทยุอย่างเดียวกันพบว่า มีคะแนนความรู้ในวิธีคุมกำเนิดเท่ากับร้อยละ ๑๓ และสตรีกลุ่มนี้ร้อยละ ๒๗ เห็นด้วยกับการวางแผนครอบครัว เคยใช้วิธีคุมกำเนิดร้อยละ ๒๗^๒

จากการสำรวจทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการคุมกำเนิดในระหว่างเป็นนักศึกษา ทำการสอบถามนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์และมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประชากรในการศึกษาทั้งหมด ๒๐๐ คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความสนใจในเรื่องการคุมกำเนิด อัตราร้อยละ ๗๔ แหล่งที่ให้ความรู้ในเรื่องการคุมกำเนิดคือ

^๑Soontaree Sewipakit, "A Pilot Study of Family Health in The Muslim Communities in South Thailand" (Bangkok : National Research Council, 1969), p.22.

^๒Center for Population and Family Planning, The Final Report of the Gyconggi - Yonsei Mothers" Class Project, (Yonsie University; Febuary 1972), p.37.

หนังสือพิมพ์ อัตราร้อยละ ๕๕^๑

จากการสำรวจความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติ เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของสตรีในวัยเจริญพันธุ์ ณ หมู่บ้านซอยเสนานิคม ๒ พบว่า สตรีที่อ่านหนังสือพิมพ์อยู่เสมอ มีความรู้ด้านการคุมกำเนิดอย่างน้อย ๑ วิธี เป็นอัตราร้อยละ ๖๘.๘ มีทัศนคติเห็นด้วยกับการคุมกำเนิดอัตราร้อยละ ๘๔.๔ ส่วนสตรีที่ได้อ่านหนังสือพิมพ์มีความรู้ด้านการคุมกำเนิดอย่างน้อย ๑ วิธี ในอัตราร้อยละ ๕๓.๔ เห็นด้วยกับเรื่องดังกล่าวร้อยละ ๖๗.๐ สตรีที่ดูภาพยนตร์อยู่เสมอ มีความรู้ด้านการคุมกำเนิดอย่างน้อย ๑ วิธี ร้อยละ ๖๓.๒ เห็นด้วยในอัตราร้อยละ ๘๐.๐ ส่วนสตรีที่ไม่ได้ดูภาพยนตร์มีความรู้ด้านการคุมกำเนิด ร้อยละ ๕๕.๘ มีทัศนคติเห็นด้วยร้อยละ ๗๒.๖ และพบว่าสตรีที่เคยไปขอรับบริการ ที่ศูนย์สาธารณสุข มีความรู้ด้านคุมกำเนิดอย่างน้อย ๑ วิธี ในอัตราร้อยละ ๖๖.๗ เห็นด้วยร้อยละ ๘๐.๔ ส่วนสตรีที่ไม่เคยไปรับบริการที่ศูนย์สาธารณสุขเลย มีความรู้ด้านการคุมกำเนิดอย่างน้อย ๑ วิธี ในอัตรา ร้อยละ ๕๖.๔ เห็นด้วยกับเรื่องดังกล่าวร้อยละ ๗๑.๘^๒

แนวความคิดที่สำคัญในวิทยานิพนธ์

จากการที่ได้ศึกษาผลการวิจัยต่าง ๆ ที่ผ่านมา ทำให้เกิดแนวความคิดที่ต้องการจะศึกษาสำรวจ ความรู้ ทักษะด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้ และทัศนคติของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนระดับนี้เป็นผู้ที่อยู่ในระดับสูงสุดของโรงเรียนสายสามัญศึกษา มีความรู้สูงพอสมควร

^๑พาณี ยงใจยุทธ และ เรียม ศิริวัฒนศักดิ์, "ทัศนคติของนักศึกษามหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการคุมกำเนิดในระหว่างเป็นนักศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาการพยาบาล สาธารณสุข คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๑๓ - ๒๕๑๔), หน้า ๑๘-๒๐.

^๒เพ็ญศรี ปิยะรัตน์, "ความรู้ ทักษะ และ การปฏิบัติตนเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวของสตรี ในวัยเจริญพันธุ์ ณ หมู่บ้าน ซอยเสนานิคม ๒ บางเขน" หน้า ๖๓-๗๒.

เพราะมีจำนวนปีที่เข้าศึกษาทั้งหมด ๑๔ ปี มีอายุระหว่าง ๑๕-๒๓ ปี ซึ่งควรจะมีแนวโน้มที่จะมีความรู้ทางเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวบ้างพอสมควร แต่ยังไม่ทราบว่ามีความเข้าใจในเรื่องนี้ได้ถูกต้องเพียงใด และมีปัจจัยอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียน ประกอบกับนักเรียนระดับนี้กำลังจะจบการศึกษาระดับสูงสุดของโรงเรียนเพื่อไปศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย วิทยาลัย ฯลฯ หรือประกอบอาชีพต่าง ๆ และเป็นผู้ที่อยู่ในวัยที่มีภาวะการเจริญพันธุ์สูง แต่เนื่องจากยังอยู่ในวัยเรียนจึงไม่สามารถที่จะทำการสมรสได้ ถึงแม้ว่าจะมีโอกาสอยู่มาก การศึกษาครั้งนี้ยังจะเป็นแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง ตลอดจนแนวความคิดที่ผิด ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ช่วยให้เด็กนักเรียนมีแนวความคิดที่ถูกต้อง สามารถแก้ไขปัญหาที่จะเกิดขึ้นข้างหน้าได้ในเมื่อไปอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปจากเดิม เป็นแนวทางในการลดปัญหาสังคมที่จะเกิดขึ้น ทั้งยังจะช่วยในการวางแนวทางหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะสมถูกต้องอีกด้วย

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

๑. ต้องการทราบข้อเท็จจริงว่านักเรียนที่มีลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน จะมีความรู้ และทัศนคติในด้านเพศศึกษา และการวางแผนครอบครัวแตกต่างกันมากน้อยเพียงใด ตลอดจนต้องการทราบว่าปัจจัยอะไรบ้างที่มีผลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียนในด้านเพศศึกษา และการวางแผนครอบครัว
๒. ต้องการศึกษเปรียบเทียบความรู้และทัศนคติในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง นักเรียนโรงเรียนรัฐบาลกับนักเรียนโรงเรียนเอกชน นักเรียนโรงเรียนชาย โรงเรียนสตรี และโรงเรียนสหศึกษา
๓. ต้องการทราบความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อการจัดการเรียน การสอนเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการแก้ไขหลักสูตรการเรียนการสอนเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว
๔. เพื่อต้องการศึกษาถึงความรู้ ทัศนคติในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวของประชากรในกลุ่มหนึ่ง เพื่อจะได้เปรียบเทียบกับประชากรกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป

สมมติฐาน

ในการวิจัย ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานหลักไว้ดังนี้คือ "นักเรียนที่มีลักษณะทางประชากร เศรษฐกิจ และสังคม ที่แตกต่างกัน น่าจะมีความรู้และทัศนคติต่อเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวต่างกัน" และมีสมมติฐานรองดังนี้

๑. ประเภทของโรงเรียนที่เป็นแบบสหศึกษา โรงเรียนชาย และโรงเรียนหญิง จะก่อให้เกิดความแตกต่างกันในด้านความรู้ ทัศนคติเกี่ยวกับด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว

๒. ความรู้ และทัศนคติในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวของนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนรัฐบาลจะแตกต่างไปจากนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเอกชน

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงความรู้ ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียน พร้อมทั้งต้องการจะทราบถึงความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่มีต่อการเรียน การสอนเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว ปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาศึกษาในครั้งนี้

- ก. ปัจจัยทางประชากร เกี่ยวกับเพศ อายุ สถานภาพการสมรสของบิดามารดา
- ข. ปัจจัยทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับอาชีพของบิดามารดาและรายได้ของบิดามารดา
- ค. ปัจจัยทางสังคมเกี่ยวกับแผนกวิชาที่เรียน ศาสนา ที่พักอาศัยของนักเรียน ขณะที่กำลังศึกษาอยู่
- ง. ปัจจัยอื่น ๆ เกี่ยวกับประเภทโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน ประเภทโรงเรียนชาย โรงเรียนสตรี โรงเรียนสหศึกษา

ทั้งนี้ จะใช้ข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในระหว่างเดือนมิถุนายน - กรกฎาคม ๒๕๒๒ โดยถือเอาคำตอบที่ได้จากแบบสอบถามนี้เท่านั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยนี้

การศึกษาถึงความรู้ ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครในด้านเพศศึกษา และการวางแผนครอบครัว ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียนคาดว่าจะเกิดประโยชน์ ดังนี้คือ

๑. เป็นแนวทางในการเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลักสูตรการเรียนการสอนเพศศึกษา และการวางแผนครอบครัว
๒. เป็นแนวทางปรับปรุงการเรียนการสอนของครูและนักเรียน คือถ้าครูรู้ความต้องการ ความเข้าใจในเรื่องนี้ของนักเรียนแล้ว ก็จะสามารถปรับปรุงแก้ไขสิ่งผิด ๆ ให้ถูกต้องได้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์โดยตรงสำหรับนักเรียน
๓. ทำให้ทราบความรู้ทัศนคติด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัวของบุคคลในช่วงอายุหนึ่ง ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติของนักเรียนในช่วงอายุหนึ่ง และในระดับการศึกษาหนึ่ง เพื่อจะได้เป็นแนวทางในการศึกษาต่อไปและเพื่อจะได้นำไปศึกษาเปรียบเทียบกับกลุ่มอายุอื่น ๆ และในระดับการศึกษาที่แตกต่างกันไป
๔. เป็นข้อตัดสินใจของผู้บริหารการศึกษาว่าควรจะตอบสนองหรือดำเนินนโยบายอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา
๕. การทราบถึงระดับความรู้ของนักเรียนระดับนี้ ในด้านเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว ถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการช่วยให้นโยบายประชากรของรัฐบรรลุเป้าหมาย
๖. เป็นแนวทางสำหรับปศุฆาตกร ผู้ปกครอง ตลอดจนชุมชนในสังคมได้ตระหนักถึงความต้องการของเด็ก เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาและการวางแผนครอบครัว เพื่อเป็นแนวทางในการให้คำแนะนำในเรื่องนี้อย่างถูกต้องและเหมาะสม สามารถแก้ไขความเข้าใจที่ผิด ๆ ของเด็กและผู้ปกครอง
๗. เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาวัยรุ่น เพราะการที่เรารู้ความเข้าใจของเด็ก จะทำให้รู้ว่าจะทำให้ความรู้อย่างไรแก่เด็ก เพราะการสอนเพศศึกษาหากทำโดยถูกต้องเหมาะสมกับวัยก็น่าจะลดปัญหาทางเพศได้ เช่น กามวิปริต ลิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา ปัญหาการทำแท้ง ฯลฯ

๘. การศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อความรู้และทัศนคติด้านเพศศึกษา และการวางแผนครอบครัวจะสามารถนำมาเป็นข้ออ้างอิงเบื้องต้นและในการศึกษาริชัยใน ประชากรกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป

คำจำกัดความของคำต่าง ๆ ในวิทยานิพนธ์

๑. ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งที่รับรู้มา ความรู้สึกนั้น มีลักษณะเป็นการประเมินค่า โดยใช้การประเมินค่าในจิตใจของแต่ละบุคคล
๒. ความรู้ หมายถึง การรับรู้ในสิ่งที่ได้มาจากการศึกษาและจากสิ่งแวดล้อมในสังคม เมื่อมีแหล่งให้ความรู้มีแหล่งข่าว มีการแพร่ข่าวโดยสื่อมวลชน การรับรู้และความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ จะเหมือนกันหรือแตกต่างกันขึ้นอยู่กับบุคคล และแหล่งความรู้ที่ได้รับมา
๓. เพศศึกษา หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องเพศ ขึ้นประกอบด้วย สรีรวิทยาทางเพศ การร่วมสัมพันธ์ทางเพศ การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางเพศทั้งในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม
๔. การวางแผนครอบครัวหมายถึง การจัดขนาดครอบครัว ตามความเหมาะสมโดยใช้วิธีการคุมกำเนิดตามวิธีทางวิทยาศาสตร์ อันมีผลให้ คู่สมรสเว้นระยะการมีบุตรหรือยับยั้งการมีบุตรตามความต้องการ เพื่อให้จะได้สามารถเลี้ยงดูบุตรด้วย ความรักและความต้องการ

๔. การคุมกำเนิด หมายถึง วิธีการป้องกันการปฏิสนธิหรือการป้องกันการตั้งครรภ์ แบ่งเป็น ๒ ชนิดใหญ่ๆ คือ

๑. การคุมกำเนิดแบบชั่วคราว ได้แก่ วิธีที่มีผลเฉพาะขณะที่ใช้เมื่อเลิกใช้แล้ว ผู้ใช้กลับตั้งครรภ์ได้ตามปกติ เช่น ถุงยางอนามัย การใส่ขดพลาสติกในโพรงมดลูก ใช้ยาฉีด ยารับประทาน
๒. การคุมกำเนิดแบบถาวร ได้แก่ วิธีป้องกันการตั้งครรภ์แบบถาวรตลอดไป ได้แก่ การทำหมันแบบต่าง ๆ